

1
36 ÅRGANG
Jan.
1952

SPEJDERNES MAGASIN

Ved lejrbålet

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

skal man lave — og sin kop cacao. Det er vildmarksliv.

VINTEREN RUMMER OGSÅ FARER,

ikke blot glæder. En spejder skal være beredt til at hjælpe andre, og enhver af os kan om vinteren komme ud for en situation, hvor andres liv afhænger af os. Jeg tænker her på is-ulykker. Vi har vist alle læst om, hvad man skal gøre, hvis man selv går gennem isen, og hvorledes man skal bære sig ad, hvis man vil hjælpe andre op. Men sagen er, om man nu og-

så højtidelig, at man synes, der skal en masse til, for at man kan kalde en hjælp for en god gerning. Men når man, som ulvene siger, at de vil prøve hver dag at gøre en lille ting, som kan gavne eller glæde en anden, så forstår vi det meget bedre — men udtrykket er så langt.

Hvorfor ville Baden-Powell have spejderne og ulvene til at tænke på, at de hver dag skulle gøre noget godt? Joh, for det var noget af det, han satte højest ved spejderne: at de var hjælpsomme; og man kan jo nu engang ikke være hjælpsom uden at hjælpe.

DET ER INTERESSANT

at læse om dyrespor og at se tegninger af de forskellige dyrs spor og gang. Men det er endnu morsommere selv at gå på opdagelse, så vil I sande, at det er morsommere at gøre en ting end blot at læse om den. I de kommende måneder vil I få rig lejlighed til ikke alene at følge dyrespor, men også at tage aftryk af dem, og så kan I på tegningen overbevise jer om fra hvilke dyr, sporene stammer. På den måde lærer man at skelne de ofte små forskelle, der kan være mellem sporene.

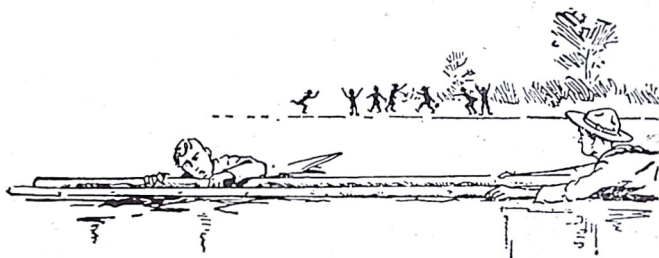
Enhver patrulje kan nemt skaffe sig, hvad der skal til for at tage aftryk; bagefter skal I male sporene gule og omgivelserne grønne, så pynter de på jeres patruljevæg eller på jeres egen væg hjemme.

Jeg har haft mange gode sne-ture, og en af de bedste havde jeg for nogle år siden i Rold skov.

LEJR I SNEEN.

Er der nogen af jer, der har prøvet det? Det er naturligvis mest noget for spejdere på 15 år og op-efter; i gamle dage var der i hvert fald ikke så få, der havde den oplevelse. En sådan tur skal man selvfølgelig ikke tage ud på, når det er bidende koldt og stærk vind. Men en stille week-end med få graders frost (i tøjvejr er det for vådt) er godt egnet. Man skal være godt klædt på og have tilstrækkeligt tøj til natten og helst også sørge for halm til madrasvåret, og man skal have et eller to store telte, så der er god plads til alle.

Hvis man har chancen for en sådan oplevelse, skal man ikke lade den gå fra sig. Der er intet så dejligt som at sidde ved lejrbålet en sådan stille vinteraften og hygge sig med sin varme mad — og det

Hvis du skal redde en, der er faldet gennem isen, skal du skubbe en stige ud til ham B.P.

så kan huske det, når man pludselig står overfor situationen?

Det er klogt at se efter igen og repetere sin lærdom. Det ville jo være skrækkeligt, hvis en af ens kammerater faldt igennem og druknede, fordi man huskede forkert og ikke gjorde det helt rigtige, som måske kunne have reddet ham.

»Vær beredt« er ikke et »slag-ord«. Det er et valgsprog, der skal minde os om, at vi bør være beredt. Er du beredt til øjeblikkelig og rigtig handlen, hvis en af dine kammerater går igennem isen?

I skal alle have tak for jeres store arbejde med juleindsamlingen. Nu, hvor vi går ind i det nye år, bør vi sætte os for at følge Baden-Powells ord om en »good-turn every day«; det er på hjælpsomhed, man skal kende en spejder, ikke blot på hans korpsmærke.

W. H. H.

Forsidebilledet

er et rigtigt vinterbillede, hentet fra de skove omkring Hylkedam, hvor landets bedste skovmænd i påsken mødes til nye store even-tyr. Billedet er fotograferet af Svend Buhl, lederen af landskovmandsturneringen.

EN »GOOD-TURN« HVER DAG.

Det var Baden-Powell som sagde, at en spejder hver dag skulle gøre en »good-turn«. Det engelske ord betyder — som sikkert mange af jer ved — »en god gerning«. Men den danske oversættelse lyder bare

50

KILOMETER LØBET

Af Otto Karlsrud

Der var et myldrende liv på pladsen ved skismusset på denne skønne lidt kølige februarformorgen. Solen skinnede lystigt fra en høj, blå himmel, og det smældende lystigt i flagene. Det, der gik for sig, var starten til årets 50 km løb — dette store opgør mellem skiløbere fra alverdens egne.

Som perler på en snor løb deltagerne ud i terrænet. Alle fik et hurra med på vejen, et hurra hvis styrke varierede efter deres popularitet og berømmelse. Der startede Arve Ulsøth, sejrherren fra det første 50 km løb efter besættelsen — der var svenskeren Harald Eriksson; så kom en række mere eller mindre kendte nordmænd. Med et sejrssikkert smil drog den lille tætbegydede finne Tuovo Pietikainen af gårde, og lige i hæien på ham fulgte dagens mest frygtede mand »Kirunna-Nisse«, den nye svenske favorit, som sikkert var ude på at slå »Mora-Nisses« fænomenale tid fra 1947: 3.01.23.

I en klump inde bag tovene stod otte spejdere og fulgte meget spændte de nyligt startede løbere. Båndet over brystslommen viste, at de hørte til 1. Almdal tropp. Ingen af drengene deltog i den almindelige hujen for de startende. De ventede bare på at nr. 68 skulle komme. Det var nemlig ingen ringere end selveste troppsføreren for 1. Almdal, ham Petter Siljubrøten. Det var første gang Petter deltog i Holmenkollenløbet, så han tvivlede stærkt på om han kunne klare sig. Mange skiløb havde han deltaget i, men her var der sikkert fare for, at han skulde blive den lille, mellem alle disse store kanoner! De største af troppens drenge havde alligevel sparet penge sammen, så at de kunne komme med på denne tur til hovedstaden, som de fleste aldrig havde set før, og for at heppe på Petter.

Bjørnernes PF Stelmar lene sig frem da nr. 68 var startet, så langt at han var lige ved at gå på næsen ind på løjpen, mens de andre drenge med halvbåben mund stod og ventede. Der fløj nr. 67 afsted, og Stelmar kastede et blik tilbage over skulderen:

— Kan I kende ham, gutter! råbte han og i næste øjeblik gled en skikkelse i hvid snedragt forbi. Han vendte et smilende ansigt imod drengene i det øjeblik, han passeret dem. Petter Siljubrøten vidste skam, hvor han havde sine drenge stående. Og fra otte struber steg mod himlen et taktfast brøl, som fik småfuglene til at fare op fra træerne langt borte:

— Heja, Almdal! Heja, Almdal! Så kastede de otte drenge et blik på Sigurds og forberedte sig på en længere ventetid. Ingen af dem kunne tænke sig at forlade pladsen, før Petter var tilbage igen. —

Det bruste og sang gennem Petter Siljubrøten, da han smidigt og let gled af sted henad løjpen. Nu havde han nået et af sine store mål — at komme til Holmenkollen og deltage i 50 km løbet; han, den ukendte dreng fra det lille gård i det af-sides Almdal. Lige fra han lærte at gå, havde han stået på ski, og han var ikke ret gammel, da han deltog i det første langrend. For afstandene var store i Almdal, og skoveen tætte, så ville de frem-nogen steder, måtte de benytte skidene.

Lige fra Petter var godt seks år havde han måttet bidrage til familiens underhold. Han var begyndt som gedehyrde hos gods-ejeren på Bruberg, og havde der tjent sine første blanke skilling. Senere var han taget med far i skoven for at hugge brænde. Den unge knægt udvikle sig hurtigt til mand, og som den ældste af de seks vil han få sit store ansvar, hvis fa-deren skulle gå bort en gang.

— Løjfel Sandelig — det var svenskeren Backmann han passeret. Med raske tag for han op over en lille knold og lod stå til ned ad den anden side. Det var lidt ujævnt, men det var akkurat det samme terrain som hjemme i Almdal, så det klarede han nok.

Svenskeren mumlede noget om, at den fyr løb som om han havde påhængsmotor, da han så den hvide ryg forsvinde over bak-ken. Men han ville umuligt kunne holde den fart. Han ville »sprænge sig selv«, før han var nået halvt igennem løbet.

Nu var Petter blevet godt varm i tøj et og havde fået den rette smidighed i musk-lerne. Tilskuerne langs løjpen heppede ham kilometer efter kilometer, mens de kiggede i programmet for at se hvem den rekordjager var. Petter Siljubrøten fra Almdal. Nej, helt ukendt! Han blev sikkert helt til grin sammen med de store kanoner. Men det var dog en forskrækkelig fart, fyren havde på. Kunne han klare at holde den gennem hele løbet, kunne han sandelig blive farlig for de gamle.

Petter gik på. Han frydede sig over, at han havde fået lov til at være med. Endnu kunne han for sig se stationen i Almdal, da han og drengen fra troppen skul ind.

Der havde været så mange mennesker på stationen, at han ikke vidste, hvad han skulle gøre af sig selv. Selv den gamle godssejer fra Bruberg havde været der og holdt en højstemt tale lige før toget dampe ind på den lille station.

— Jeg har fulgt dig gennem livet, havde han sagt. — Der er den rette kampånd i dig, som der bør være i enhver dreng, der vil kalde sig norsk. Vi ved, at vi på alle måder kan stole på dig, som din mor og far altid har gjort det. Når du i dag tager af sted til dette krævende løb, så bør du vide, at vi støler på dig mere end nogen-sinde før. Vi ventede ikke, du skal komme hjem med en første præmie 6 det er for meget for langt. Men vi håber og ved, at du vil gøre dit bedste for at nå så langt op som muligt.

Og så råbte de hurra, mens de gamle koner snød sig med de fint sammenlagte lommestørklæder og stak en kroget finger op i øjekrogen for at tørre en tåre væk.

Og så havde han selv måttet svare.

— Jeg vil takke godssejeren, havde han smilende sagt. — Men jeg kan ikke love noget. Jeg skal gøre det, så godt jeg kan! Men denne afsked skulle jo helst have været en velkomst. Hvis jeg altså var blevet placeret, selvfølgelig! Det kan jo være at jeg kommer hjem med næsen i en klud. — Sandelig! Her var det første spisesed. Hvor mange var det egentlig han havde passeret på det første stykke? Nej, han havde ikke tal på dem, men det var da nogle stykker.

Tilskuerne ved spisesedet stirrede un-

dersiggende på den høje mørkhårede unge mand, som smilende gled frem til serve-ringsbordene. Han så ud som om han var ude på en lille almindelig søndagstur. Han afsløt af få et udtømte over skulde-rene, tømte hurtigt en kop varm suppe og satte så farten op igen, som om der kun var nogle få kilometer tilbage til målet. Folk kiggede i programmerne. Den fyr kunne det vist betale sig at holde øje med. Og mens Petter Siljubrøten uanfægtet fort-satte, sendte korbølge-senderen den første opsigtsvækkende meddelelse til skismuseet:

— Hidtil bedste mand ved første måd-station er nr. 68, Petter Siljubrøten fra Almdal, som ligger hele seks minutter før den næste!

Folk bladede ivrigt i programmerne. Her duffede det af sensation. Men der skulde vel meget til for at fyren kunne klare det tempo resten af vejen.

Der kom en stålblå glans i Petters øjne, da han foran sig på løjpen fik øje på en lille telt skikkelse, som han mente han kunne genkende. Jo, sandelig, var det ikke selvstændigt »Kirunna-Nisse« Langsomt, men sikkert øgede Petter farten, men denne gang behøvede han ikke at råbe »løjfel« så hurtigt. Det var som om han foran sig havde sin egen skygge. Øgede han farten, gjorde skikkelsen foran ham det samme. Sagnede han, gjorde svenskeren det samme. Nå ja, i ærlig kappestrid skulde den bedste jo vinde, tænkte Petter. Endnu var der jo et godt stykke til målet. Det skulde vel nok kunne lade sig gøre at komme foran på en eller anden måde. Kilometer efter kilometer fortsatte den gigantiske tve-kamp. Petter havde nu fået den som en feber i blodet.

Dette var næsten som den Juleaften, da han var ti år gammel. Hvad i alverden var det der fik ham til at tænke på den hæn-delse nu? Han huskede det hele, som var det i gori! De havde gået derhjemme hele Juleaftensdags formiddag og ventet på far, som kørte og huggede tømmer inde ved Stygge-dala og holdt til i en lille bytte der. Men far kom ikke hjem til den aftalte tid! Og mor kunne ikke gå fra de mindre sø-skende, og så blev det til, at Petter skulde drage afsted for at se efter sin far. Han tog et par ekstra ski med til faderen, hvis han skulde have ødelagt sine på en eller anden måde. Det var begyndt at blive mørkt, da Petter drog afsted, men han kendte skoven ud og ind, så han var ikke bange for at fare vild. Endnu kunne han mærke mors hånd på hovedet, den velsignede, arbejds-slidte hånd, da hun stille og roligt sagde: — Jeg støler på dig, Petter. Du kommer sikkert hjem med far! —

Hov, der forsvandt svenskeren nedad en bakke, så sneen fyg ham om pærner. Du havde vel ikke tænkt på at slippe ham endnu? Nej, vent lidt! Vi plejer at hæn-ges på vi drenge fra Almdal, og dette er ter-ren jeg kender...! Nej, så skulde du komme med hjem og prøve i Almdal, min ven! Da kunne det være, at du kunne blive lidt mere forpusket end her. — Uden at skubbe med stavene lod Petter stå til og nåede også denne gang lykkeligt ned.

Helt ind til hytten ved Trolsen havde Petter måttet gå, før han fandt faderen. Nogle blodpletter udenfor hytten havde

fået hjertet til at skyde op i halsen på ham, og da han kom ind og fandt faderen liggende bleg og blodig på brækken, var tårerne lige ved at trille ham ned ad kinderne. Far havde hugget sig med øksen derhen for, men det var lykkedes ham at krybe tilbage til hytten, hvor han havde lagt en forbindelse og standstød bløddingen. Og nu lå han her og skiftevis frøs og svedte, mens han spekulerede på hvor længe det mon ville være inden der kom nogen til hjælp.

Han smilte og tænkte, da han fik øje på drengen som rød og varm kom ind med et brændende stykke meget harpiksholdt træ løftet over hovedet, og igen hørte Petter de ord, som havde bidt sig fast i ham en gang før den dag:

— Jeg stolede på dig, Petter!
Ordene varmede ham, og han strøg faderen over den skæggede kind inden han mumlede:

— Ja, jeg skal nok vise mig værdig til det, far. Det var godt at jeg tog de andre ski med, for mor troede du havde brækket dine. Nu skal jeg lave en skislæde og lægge dig en ny forbindelse, som kan blive så endelig, og så skal jeg sørge for at du kommer hjem til festen, far.

— Kan du lave en skislæde og lægge en forbindelse, Petter? havde faderen undrende spurgt.

— Det har jeg lært som spejder, far! havde Petter stolt svaret.

— Ja, ja, havde faderen mumlet, mens Petter hurtigt udsøftede forbindingen, for derefter at gå i gang med at lave slæden af faderens ski og dem han havde haft med sig. Med store anstrengelser fik han hjulpet faderen ud og surret ham fast til slæden, og så begyndte tilbageturen gennem den bjelgmørke skov.

Det blev en lang vandring for den ti år gamle dreng, som med det brændende træ i den ene hånd sled sig fremad med slæden. Tovet fra slæden begyndte hurtigt at gnave ham over skuldrene. Han forsøgte at lægge det på en anden måde. Det var ved de ikke længe, inden han fik en følelse af, at hele kroppen gjorde ondt som et stort åbenbart.

Du må hvile dig lidt, Petter, havde faderen sagt nogle gange. Men drengen lod, som om han ikke hørte det. Han havde ganske vist meget lyst til at hvile sig lidt, men han vidste, at han, hvis han satte sig ned, ville sove fra det hele, og så skulle der meget til, hvis faderen skulle bringe ham på benene igen.

Nej, han måtte videre! Han var gået over halvvejen, men han følte, hvordan benene blev som bly under ham. Røde pletter dannede for hans øjne, mens han famlede sig frem i mørket, efter at det sidste træstykke var brændt op. Den som bare kunne lægge sig ned og sove fra det hele! Men når denne tanke greb ham alt for stærkt, følte han sin mors arbejdssildte hånd på hovedet: »Jeg stoler på dig, Petter. Du kommer sikkert hjem med far! Og så fars dæmpede stemme: »Jeg stolede på dig, Petter!«

Det var ikke bare mor og far, men også de fem små søskende, som stolede på, at Petter nok skulle klare den opgave, som Petter med sine ti år havde påtaget sig. Det var som om denne tanke havde givet ham nye kræfter. Halvt bevidst kom han stavnende ind på gårdspladsen med slæden efter sig. Moderen hjalp ham med at få sklene af benene, og stort mere af denne luftefart buskede Petter ikke, efter at far var blevet bragt ind og lagt i seng. Han havde heller ikke forstået meget da han traf godsejeren i Juledagen. Han havde da stået på en tikronseddel, klappet ham på hovedet og sagt:

— Ja, du vidste virkelig hvad der ligger i det finske ord »sisuu«, Petter!

Det var de ord, han sagde, mens Petter havde ikke skønnet på dem, i alt fald ikke den gang.

Høj, der stod den lille tætte svensker ved den sidste madstation og tog et lille hvil. Petter svingede op med stor fart og velvillige hænder holdt et tæppe frem til ham.

Men den velvillige sjæl blev stående med halvåben mund og så dum ud; for satte fyren ikke farten op, som om han var lige ved målet og ikke ved den sidste madstation på løjpen! Selv svenskeren sænkede koppen og stirrede med store øjne efter ham. Så fik han pludselig travlt, satte den halvtåle kop fra sig, slængede tæppet af sig og stak efter ham.

Da de rejste herved, havde Petter hørt akkurat de samme ord som fra mor og far den gang. »VI ved at vi i alle måder kan stole på dig, som din mor og far altid har gjort det i dag, ... vi stoler på dig mere end nogensinde før!« Den gang da han for sytten år siden trak far hjem på slæden, var det kun hans egne nærmeste, som stolede på ham. Men det var bevidstheden om det, som havde fået ham til at udføre et næsten overmenneskeligt arbejde. I dag sad hele bygden derhjemme ved radioen og ventede på resultaterne fra dette vældige løb. Det var ikke længere kun hans nærmeste, nu var det hele bygden, som stolede på ham. Ja, ikke kun bygden heller, hele Norge sad i dag ved højtalerne og håbede på, at en nordmand endelig en gang skulle gå af med sejren i dette krævede løb. Hele Norge stolede i dag på ham og på alle de andre norske deltagere.

Petter kastede et lynsnart blik over skulderen. Der havde han svenskeren nogle hundrede meter efter sig. Igen fik han det stålblå glimt i øjnene, og han knurrede ved sig selv:

Ja, du skal få lov at se på min ryg resten af løbet, min far!

Nu var der ikke langt igen. Han mobiliserede det sidste forråd af sine kræfter og løb, så han kunne føle den salte blodsma i munden.

Da smilte han pludselig. Det svedige ansigt lyste op, da han foran sig hørte et hyl som fra en samling sultrne alve i vinter-natten. En samling blåkledte spejderdrengene dansede en vild indianerdans inde mellem træerne, mens P'fen Steinar holdt hænderne som en dragt for munden og skrek:

— Du bliver først, Petter! Alle tiders tid! De — Resten blev borte, da han i en sne-sky strøg forbi dem.

Skælvende trak han efter vejret. Derved var målet! Nu havde han kun den sidste bakke nedad igen. Pany var det, som om han på hovedet følte moderens arbejdssildte hånd. »Jeg stoler på dig, Petter!« Ja, han skulle vise, at han var tilliden værdig! Han satte nedad, så sneen feg om ham, og øgede farten med stavene.

I den store myretue ved skismusæet blev der pludselig dødsstille. Hundrede af øjne stirrede efter den hvidkledte løber, som kom stormende mod målet. Kunne de have set rigtigt på nummeret? Men så løftede der sig et orkanagtigt brøl. Det var, som om begejstringens bølger bar Petter Siljubråten frem og over målstregen, hvor hjælp-somme hænder var klar til at løfte ham op i guldstol, mens en uendelighed af ukendte mennesker absolut skulle trykke ham i hånden. Den unge Petter Siljubråten fra Almdal var pludselig blevet en af de store. Han havde vundet sin største idræts-sejr, og hans navn var på alles læber. Den tid kunne ingen andre slå. Det var alle eksperter enige om. 3.002,9, næsten et minut bedre end den fabelagtige tid tre år før til »Morra-Nisse«.

Men radioreportererne stirrede lidt undrende på ham, da han holdt mikrofonen foran Petter, som skulle sige nogle ord, og hørte ham sige:

— At jeg klarede mig så godt, skyldtes selvfølgelig min gode kondition. Men jeg havde også noget andet, der drev mig frem — tanken på mor, far og dem hjemme i bygden.

Og så Norge naturligvis —
Han tav, vendte sig om og gikotte jublende drenge, som kom stormende, i møde. Af fuld hals skrålede de:

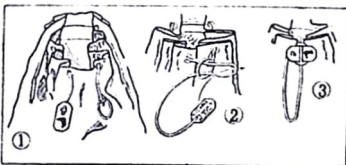
Hurra, Petter! Bravo, Petter!
Den rekord var aldrig andre sætter!
Stelnar havde nok været der og rimet lidt igen.

fra Spejderen

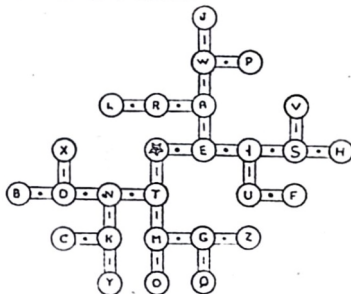
Alt muliggørende

Om at snøre en rygsæk

Det er ærgerligt, hvis det knob, du snører din rygsæk til med, ofte »kniber sig« så det er vanskeligt at binde op. Det kan du undgå, hvis du benytter den metode, der er vist på tegningen. I den ene tamp binder du et pælestik og i den anden tamp anbringer du en lille træplade ca. 8 x 3 cm. Du kan derefter nemt ved at følge tegningen snøre din rygsæk, således at den ikke vil knibe sig og er nem at løse op.

Om at lære morse.

Denne labyrint er en morsekode. Morsetegnene aflæses ved at begynde fra stjernen i midten og gå ud til ønskede bogstav. Vi prøver med S og læser via E og I til S = Prik, prik, prik. Eller Q og læser over T, M og G til Q = streg, streg, prik, streg. Læg mærke til, at alle prikker er anbragt vandret og alle streger lodret.

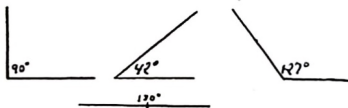
Hvis du har trænet dig godt i at huske, kan det lade sig gøre at huske hele figuren, så du, hvis det kniber, skulle være i stand til at erindre dig det bogstav, du savner.

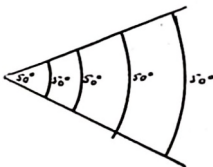
Lidt navigation

Hvad er navigation? kan du spørge. Jah, det kommer egentlig af det latinske ord navigere: at sejle; men nu betyder det nærmest: Kunsten at finde vej på havet, således at man kommer det rigtige sted hen uden at støde på grund.

Jeg vil begynde med at forklare jer nogle af de vigtigste og mest grundlæggende ting i navigationen: vinkler: I sløjde i skolen har I allesammen haft noget at gøre med en vinkel. I siger, at en ting er i vinkel, eller at en flade er vinkelret på en anden. En vinkel er to streger der skærer hinanden. En vinkel bliver målt i grader. Hvad er så en grad? Ja, det kan man ikke sådan uden videre forklare; man skal bare lære det. Jeg kan fortælle jer, at den vinkel i bruger i sløjde er 90 grader, som skrives

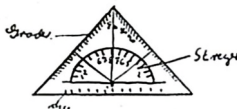

90° Hvis træet ikke var i vinkel, så var det alligevel i vinkel, nemlig lidt over eller lidt under 90°, f. eks. 103° eller 82°. En vinkel på 90° kalder man en ret vinkel. En ting der er »i vinkel«, er i virkeligheden »i ret vinkel«.

Når man skal måle, hvor stor en vinkel er (en vinkel hvis ben (streger) er 5 cm lange, er lige så stor som en vinkel hvis ben er 5 km lange, blot de har det samme antal grader), tager man sin transportør. Den nautiske transportør er en retvinklet trekant, fremstillet af celluloid, med nogle inddelinger. Forneden er der en cm-inddeling. Den behøver ingen særlig omtale.

Inden i den er der en halvcirkel med tal fra 0 til 8. Det er de såkaldte streger. Dem vil vi senere komme tilbage til. På den rette vinkels ben er afsat nogle små mærker og tallene 10—20—30....90. Det er graderne, som man måler

vinklen på. Fremgangsmåden er den, at man anbringer hullet over 0 i cm-rækken på vinklens **toppunkt**, (Hvor benene skærer), og lægger den vandrette streg ved hullet over vinklens ene ben, hvorefter man aflæser antallet grader dér, hvor andet ben skærer gradinddelingen. Lad din TF vise dig en transportør.

Du ved, at en time deles i 60 min., og at et minut deles i 60 sek., men ved du også, at det samme er tilfældet med en grad?

1 grad = 60 min. (60')
1 min. = 60 sek. (60'').

Hvis du altså måler en vinkel til at være 37°, er det ikke helt nøjagtigt, hvis benet ikke går lige igennem strengen på transportøren. Den kan f. eks. være 37° 11' 45'', eller 37° 65' 78'' — næh, stop, vi er ikke så lette at narre. Det er jo det samme som 38° 6' 18''.

Du grunder nok over, hvad betydning minutterne og sekunderne har, for det er jo noget ganske småt noget. Jo, for dine vinkler, hvis ben højst er 10 cm lange, har det ingen betydning, men tænk dig, at benene blev forlænget til flere tusinde km, og du blev sat til at måle ude for enden af dem. Så kan du tro at minutter og sekunder har betydning.

Hvis du sætter en passer i vinklens toppunkt, og laver en cirkelbue mellem vinklens ben, kan du måle den i grader. Det er de såkaldte buegrader, i modsætning til vinkelgrader, som vi hidtil har talt om. Du kan måle buegraderne, fordi buestykket er lige, nøjagtig og præcis lige så mange buegrader, vinklen er vinkelgrader, uanset hvor stor en afstand der er mellem passerens ben.

Er vinklen 20°, er buestykket 20°. Er vinklen 20° 45' 18'' er buestykket 20° 45' 18''. Allerede nu kan I skimte sammenhængen med vinkler, og begreberne længde og bredde, når vinklernes toppunkt er jordens centrum. Nu har I noget

at spekulere over, indtil jeg næste gang skal fortælle jer om bredde og længde.

Preben Thamdrup.

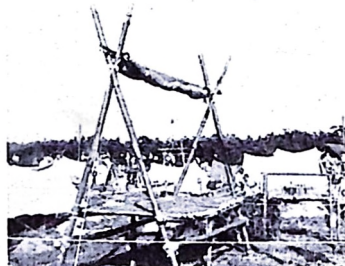
Sospejdere! Se her!

Vifiels trop, Roskilde, har den 10. juli under Grenaalejren mistet en fok (Freytag 1950). Den er forsvundet fra Ålborg-jollen »Hajungen«, der da stod afrigget på land ved Grenaa havn. Fokken var pakket ind i storsejlet. Hvis du kan give oplysninger om denne fok, bedes du skrive til Ole A. Jacobsen, Dr. Sofiesvej 6, Roskilde.

5. Århus protesterer!

Hr. redaktør! (Tak. red.)
I novembernummeret af Magasinet fandtes på midtersiderne en billedserie med overskriften »Gode Lejrarbejder«!!.

Under det første billede i serien med påtegningen »Meget solidt lejr bord« (!!!) stod: 5. Århus trop. Må vi ikke hermed demtere dette på det kraftigste. Vi har aldrig lavet et bord, som det afbildede, og vi vil ikke lægge navn til sådant noget pindebrænde!

Derimod indsender vi et billede af vort virkelige lejr bord, som vi vil foreslå Magasinet at sætte i næste nummer som undskyldning for det skete!!!!.

Med spejderhilsen.

5. Århus trop.

Magasinets fotograf og med ham redaktøren, bøjede sig i græmmelse over den påførte fornærmelse og iler at bringe et foto af det rigtige lejr bord, der, som det kan ses, var indrettet med et oversejl til beskyttelse mod sol eller regn.

Måske melder bygmestrene til omtalte bord sig frivilligt. Det var nemlig »et meget solidt lejr bord«, som man godt kan være bekendt.

URETS HISTORIE

Af GUNNAR WILLEN

Hvad et ur er, ved vi alle. Men det er sikkert ikke alle, der ved, at benævnelsen *ur* direkte betyder *timen* eller *tiden* efter det latinske ord, *hora*. I daglig tale siger man jo forøvrigt mest klokken. Denne benævnelse stammer fra den tid, da man angav tidens gang ved klokkeslag, der blev passet af tjenere, som stod på vagt ved det dengang anvendte solur og ved slag på noget metalagtigt angav, at et vist tidspunkt på dagen var indtrådt.

Meget tidligt begyndte man ved angivelse af tid at benytte sig af den skygge, som opretstående ting, f. eks. et tårn, en obelisk, en høj bygning eller en bjergtop kastede. Skyggen var længst om morgenen og aftenen og kortere ved middags-tid.

Et andet, ganske betydeligt fremskridt blev gjort, da man fik den ide at bruge længden af menneskers egen skygge for at blive klar over, hvor langt dagen var fremme. Dette fremskridt berøede på et andet forhold, nemlig at der i reglen er et bestemt forhold mellem et menneskes kropslængde og længden af dets fod.

Hver enkelt mand målte længden af sin skygge med sin egen fod og målingen gik til på den måde,

at man satte den ene fod foran den anden, hæl mod tå, og gik frem til det punkt, hvor issens skygge faldt. Hvis man nu besluttede at mødes ved så og så mange fods skygge, kunne mødet ske ganske præcist ved, at enhver målte sin skygge på den angivne måde.

Ind imellem anvendtes mange steder solure. De havde dog deres store ulemper. Om natten eller i mørkt vejr kunne de naturligvis ikke bruges. Ulempen herved blev mere mærkbar jo længere man boede mod nord. Man begyndte så mere og mere at anvende vandure, der faktisk var i brug i længere tid.

Den enkleste form for vandur minder om timeglasset. Det består således af to kar, et forned og et foroven. I det øverste kar er der en vis mængde vand, som så langsomt drypper ned i det nederste. Det øverste kar måtte derfor fyldes meget ofte. Desuden udsattes det for fordampning.

Det var derfor ganske naturligt, at sanduret kom til. I almindelig tale kender vi det bedre under navnet timeglas. Det forekommer også på en del både, hvor det bruges til måling af små tidsenheder, og heder der logglas.

Det første egentlige ur menes at være konstrueret år 900 i Magdeburg af den franske munk, Gerbert. Tilvirkningen af sådanne ure udvikledes nu meget hurtigt. Ved begyndelsen af 1100-tallet fjødes til loduret også slagværk til at angive timerne.

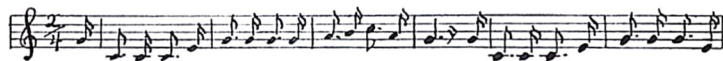
I Paris fik Palais de Justice et ur i året 1370. Arbejdet på det tog otte år og udførtes af Heinrich von Wick fra Würtemberg. På den tid blev tilvirkningen af et ur anset som noget højt mærkværdigt, hvilket også ses derved, at mesteren for uret som belønning for sit arbejde blev adlet og fik livsvarigt underhold og ophold i paladset på de vilkår, at han skulle passe uret. efter Schouten

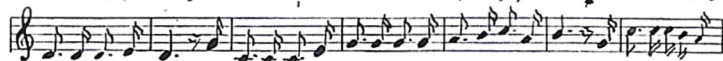
SANG og MUSIK

Denne gang har vi fundet en lille sjov spejdervise el. vrøvlise om I vil. Ordene kender I tildels fra den gammelkendte sang om en

spejderdreng, der altid var glad og veltilfreds. Men teksten er alligevel anderledes. Læs blot. Og melodien er kvik og iøjefaldende. Den kan meget nemt læres og bliver nok en af årets melodier.

En spejderdreng er al-tid glad og al-tid vel-til-freds, han hjælper bød-g ældre folk og

pattebørn på tres, des-værre har vor Peter på hver hundenommel stor, ja, så forstår I jo

(3 klap !!) det går ham, som det går, ja, så forstår I jo... (3 klap !!) det går ham, som det går.

Klip til bladets kant

SPEJDERNES MAGASIN, SANGBLAD 2

EN SPEJDERDRENG

Noder i SM 1932.1

En spejderdreng er altid glad og altid veltilfreds, han hjælper både ældre folk og pattebørn på tres, desværre har vor Peter på hver hånd en tommel stor, ja så forstår I jo... det går ham, som det går.

Hvis far har tabt en kraveknap og leder som besat og råber, så det høres kan til midt i Kattegat, men Peter selv har hugget den, da han sku' ud i går, ja....

Og dratter der en gyngestue for drosken i Skelskør, det nytter ej, at damer, børn og pudelunde gør, med hænderne i lommen lille Peter står og glør, ja....

Og lyder der et sønderskrig fra jammerborg på Als: min fiskekat fik missebenet i den gale hals, hvis Peter kommer løbende med medestang og snor, ja....

Skal mor ha' hentet kager, når hun skal ha' damethe, og pigen skal til dansebal, og søster ikke »ve«, og lille Peter si'r, han ikke ved, hvor bag'ren bor, ja....

Engang kom Peter galt afsted og tabte hovedet, det havde altid tyngt ham, så nu var han så let, med hovedet under armen trilled' han så hjem til mor, ja så forstår I jo... det går ham, som det går.

Kender du stjernebillederne?

Af Mogens Jensen

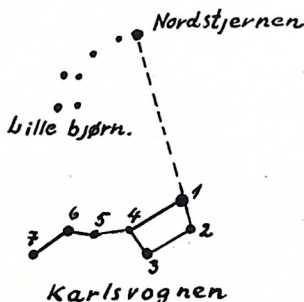
Gå ud en vinteraften, hvor stjernerne lyser fra en skyfri himmel, gå ud hvor alt generende gadelys er væk, gå ud alene eller sammen med patruljen, se Mælkevejen trække sit lysende bånd over den mørke himmel, se stjernehimmels myriader af klare og blinkende stjerner og glæd jer, — glæd jer over naturens skønhed, som man kan opleve på alle tider af året og alle tider af døgnet, selv en mørk vinternat.

Denne lille række artikler i Sp. M. er skrevet for dem, der interesserer sig for lidt mere end blot at kaste et blik på stjernerne nu og da. Det vil blive forsøgt her at give en lille oversigt over de vigtigste stjernebilleder, og hvordan man bærer sig ad med at finde dem på himmelen. Mange vil rynke på næsen og sige: »Jamen, jeg behøver ikke at kende navnet på et eller flere stjernebilleder for at synes om det;« men de fleste vil alligevel sikkert mene, at et systematisk overblik og et vist indblik i sammenhængen vil give dem et rigere udbytte, når de betragter stjernehimmelen. Endelig har det skam også en praktisk betydning, idet man i mange tilfælde om nat-

ten kan orientere meget let ved hjælp af forskellige stjernebilleder.

Men til sagen:

Det første, vi skal gøre os klart, er, at kun een eneste stjerne bliver stående på det samme sted døgnet rundt, nemlig Nordstjernen eller Polarstjernen, som den også kaldes. Alle andre stjerner bevæger sig en gang rundt på himlen i løbet af et døgn. Det kan altså ikke nytte, at man engang har lagt mærke til et bestemt stjernebillede i en bestemt retning og så en anden gang går ud og kikker i samme retning for at finde det. Man

må med bestemthed kende et eller andet stjernebillede, som man med sikkerhed kan finde blandt de øvrige og så ud fra det finde de andre. Det er netop det, der vil blive givet anvisning på her.

Vi vil blandt de stjernebilleder, der således er mulighed for at bruge, vælge Karlsvognen, dels fordi de fleste kender den i forvejen, dels fordi det også er ved hjælp af den, man kan finde de fleste stjernebilleder.

KARLSVOGGEN

Karlsvognen består af 7 klare stjerner, som med lidt god vilje hos jagttageren godt kan have en vis lighed med en vogn med 4 hjul og vognstang, som løvrigt er knækket. (Det med den gode vilje og så også en portion god fantasi, er forøvrigt et fælles træk for forståelsen af de fleste stjernebilleders navne). På hosstående figur, vil man se en tegning af Karlsvognen. Af hensyn til det følgende er stjernerne blevet nummererede med numrene 1—7.

Det første man derfor skal gøre for at lære stjernebillederne at kende, er at kende Karlsvognen. Man skal indprente sig dens karakteristiske udseende, dels ved hjælp af tegningen her, dels ved hjælp af den selv på himlen. Kan man ikke finde den, er det et så almindeligt kendt stjernebillede, at de fleste mennesker er i stand til at hjælpe en med at finde den første gang. Når man er klar over, hvordan den ser ud, skal man kunne finde den på alle tider af natten.

NORDSTJERNEN

Er man sikker i det, kan man gå videre, og vi vil gå en lille smule videre denne gang. Tænk man sig (som vist på tegningen) en linie lagt gennem Karlsvognens 2 bageste hjul (nr. 1 og 2) vil man ved at forlænge denne linie 4-5 gange træffe Nordstjernen, en stjerne, som ikke er overvældende klar, men som i hvert fald er klarere end alle stjernerne i dens nærhed. Nordstjernen (Polarstjernen) har som navnet den egenkab, at den står et bestemt sted, nemlig mod nord (ca. 60° over horisonten) og er derfor aldeles ypperlig som ledesnor, hvis man om natten skal finde verdenshjørnerne. — Nordstjernen danner den yderste stjerne i et stjernebillede, der hedder Lille Bjørn, — og som i udseende — men ikke i størrelse — minder påfaldende om Karlsvognen (som forresten selv er del af et stjernebillede, der hedder Store Bjørn).

Lad os slutte denne gang med at fastslå, at forskellige dårlige vittigheder om oprindelsen til navnet Karlsvognen (Carlsbergvognen o. lign.) ikke passer. Navnet Karlsvognen stammer tilbage fra ældgammel tid. Vore forfædre gav den navnet »Karlvagn« (dvs. Mandevognen) i modsætning til Lille Bjørn, som de kaldte »Kvennavagn« (dvs. Kvindevognen).

360 sider spejderstof

Den må
du eje-

kr. 3.00

DINAH

Noder i SM 1951-2

I've been working on the railroad
all the live-long day,
I've been working on the railroad
just to pass the time away.
Cant you hear the whistle blowing,
rise up so early in the morn',
cant you hear the captain shouting:
Dinah, blow your horn,
Dinah, won't you blow, Dinah, won't you blow,
Dinah, won't you blow your horn, your horn
Dinah won't you blow, Dinah, won't you blow
Dinah, won't you blow your horn,
Some one's in the kitchen with Dinah,
some one's in the kitchen, I know,
some one's in the kitchen with Dinah,
playing on the old banjo,
keep singing:
»Umba — umba — umbaba«,
strumming on the old banjo.

EN EVENTUR (kanon)

Noder i SM 1951-10

1. Når sneen dækker gran og fyr
2. er skoven sort et eventyr
3. og er du sort i sind og sur
4. gå ud og gå en eventur.

Spejdersport på Ceylon, „Østens Perle“

Af Torben Wolff

Et sted i Ostindien, sep. 1951
Hver eneste gang, »Galathea« lægger til i en fremmed havn, forsøger jeg at få kontakt med de lokale spejdere. Først og fremmest gør jeg det for at lære lidt om spejdersport i deres land — men samtidig for at kunne fortælle dem noget om danske spejdere og derigennem måske bidrage en lille bitte smule til, at spejdere ude og hjemme lærer hinanden bedre at kende; herved bestyrkes og vokser den fællesskabsfølelse, der binder alverdens spejdere sammen, fordi vi alle har den samme hilsen, den samme spejderlilje, de samme mål og den samme spejderlov som retteskr.

Det er ikke i hver havn, at jeg for mine mange pligter med fremvisning af skibet, foredrag i land, deltagelse i receptioner og andre ubehageligheder har tilstrækkelig fritid til, at jeg (foruden alt det andet, fritiden skal anvendes til!) kan nå at gennemgås bogen på jagt efter et spejderhovedkvarter. Men som de, der har energi nok til at læse mine rejsebrev, vil vide, står der også noget om spejdere i fremmede lande i dem. I denne artikel skal jeg da om spejderne på den Ceylon ved Forinden fortælle lidt mere end det, der blev plads til i rejsebrevet derfra.

Det begyndte allerede i 1912 — Når du betænker, hvor langt Ceylon ligger fra spejderbevægelsens moderland, England, og hvor forskellige disse to landes natur og befolkning er, må du indrømme, at det er imponerende, at den første trop allerede blev startet der på den i 1912, altså for næsten 40 år siden og kun 2½ år senere end i Danmark. Lige siden er spejderbevægelsen gået frem på den store tropiske ø med det gamle kulturfolk. I dag findes der 8000 spejdere og 3500 pigespejdere på Ceylon. Selv om der ligesom herhjemme er flest i hovedstaden (den hedder, som du vel ved, Colombo) og de større byer, er der i langt højere grad end i Danmark også troppe i selv de fjerneste liggende og mest afsides landsbyer. Spejderne i disse landtropper taler næsten udelukkende Ceylons eget sprog, sinhalisisk og er buddhister, mens bytropicalerne for det meste er engelsk-sprogede med kristne eller mu-

slammarer. De har ikke desto mindre altid bestået det bedste forhold mellem land- og bytropicalerne; de engelskopsdragede spejdere har været ivrige efter at dele deres boglige viden med de sinhalisisk-sprogede spejdere, mens disse til gengæld har kunnet lære bytropicalernes spejdere en masse om woodcraft, ovenn til at færdes hjemmefra i Ceylons tætte jungle og andre uendørs spejderfærdigheder. I de seneste år har man tillige med held indført spejdersport på nogle af de mange isolerede østater, dvs. de store farne øpper i hjflan det, hvor der dyrkes de eller gummil, samt de dertil knyttede fabrikker. Under vort ophold på Ceylon besøgte jeg selv en sådan the-farm og -fabrik, der lå i en pragtfuld natur, omgivet af vilsoemne skove og så højt til vejrs, at luften føltes kellig og frisk. Hvilke muligheder må der ikke her være for at drive uendørs spejdersport i særklasse!

Spejderopvisning med elefanter!

Jeg skal ikke trætte her med en lang opremsning af alle de store og små begivenheder, der betegner milepæle i spejder-

bevægelsens historie på denne historiske ø. Kun et par enkelte ting synes jeg bør fremdrages. I 1921 besøgte Baden-Powell for første gang Ceylon, og i den anledning holdtes der en slags korpslejr i Colombo med parade og opvisninger. I 1924 var der ikke mindre end 18 markhude Ceylon-spejdere med i Jamboren på Ermelundsletten. Da B.-P. for anden gang besøgte Ceylon i 1934, opførtes der for en titusindtallig forsamling en række strålende optrin af de 3000 drengespejdere og 2000 pigespejdere, der var kommet rejsende selv fra dens fjerneste egne. Her var pragtfulde optog (med vaskeægte elefanter!), der gav tilskuerne et indtryk af de store, årlige festligheder i for tid og nutid ved den hellige lands tempel, som jeg omtalte i mit rejsebrev. Der var andre optog, der kaldte til live berømte episoder fra Ceylons tusindårige historie. Foruden disse optog var der selvfølgelig en mængde opvisninger i en lang række spejderfærdigheder.

Krigen betød øget aktivitet

Under krigen, hvor japanerne trængte helt frem til Ceylons ør og gentagne gange foretog bombetogter over øen, og hvor forsvaret af det fjerne Østen ledes af denne ø, deltog tusinder af ældre spejdere i beredskabsøvelser. Det hed utrykkeligt, at adgang til det civile forsvaret står åben for enhver, der er over 18 år, med mindre han er spejder; i så fald behøvede han nemlig kun være 15 år for at kunne være med! Men også landskabsøvelser, der tjente i hæren, flåden eller RAF, og overalt betød disse rovere en stor hjælp for de lokale troppe og flokke.

Det er også bemærkelsesværdigt, at det — på trods af krigen — i tiden omkring 1940-45 lykkedes at opføre flere trophuse og det fortrinlige hovedkvarter i Colombo, som jeg besøgte, og som jeg omtalte i mit rejsebrev. Det har siden indvielsen i februar 1945 tjent som samlingssted for spejdere og ulve fra Colombo og hele det sydlige Ceylon, og at gæstebogen fremgik det, at tusinder af spejdere, der passerer denne vigtige havneby, her har fundet en gæstfri modtagelse blandt gode spejderkammerater.

Ulvunger fra Colombo leger på plænen bag spejderborgen

Stafetten

Hvordan ser jeres tropsblad ud?

Spejdernes Magasin modtager hver måned enten direkte eller via korpskontoret et stort antal tropsblade fra alle landets egne. Og de er morsomme og interessante at læse, for hvert enkelt blad har næsten sit eget særpræg. Tropsføreren skriver sin månedlige artikel, troppens og patruljens program bringes, troppens vittige hove-vede skriver nyt om morsomme oplevelser i troppens liv, materialeforvalteren kræver mere orden i materiellet, der berettes nyt fra patruljerne osv.

Mange troppe gør meget ud af tegninger (som udmærket kan overføres på en stencil) og særligt i bladenes »hoveder« er der brugt fantasi og hittepåsomhed. For at du kan få et lille indtryk af dette, viser Magasinet dig et skønsomt udvalg af hoveder fra tropsblade. Der er mange gode, ikke?

Magasinet forsøger samtidig at udarbejde en liste over samtlige trops- og patruljeblade i korpset. Vi bringer her foreløbig en liste over de blade, vi har modtaget i de senere måneder. Hvis jeres tropsblad ikke er opført på denne liste, har vi ikke set noget til det i den senere tid. Vi må imidlertid se at få listen helt i orden. Send derfor næste nummer af bladet til korpskontoret, og vi fortsætter med at bringe nyt om tropsblade. Vi vil igrigt gerne fremover modtage jeres blad, men husk, at det kun er nødvendigt at sende et eksemplar af hvert nummer til korpskontoret. De raske damer på kontoret sender dem videre til redaktionen.

Og så glæder den samlede redaktion sig til at se alle de blade, vi ikke kender.

TAK!

Foreløbig liste

1. Absalon trop	1. Absalon
Bardunen	2. Sønderborg
Bavnen	1. Aarhus
Boy Scouts	1. Aabenraa
Brænderøg	1. Gjentofte
Budstikken	1. Frederiksberg
Budstikken	1. Lillerød
Bus	Lyder Højer
Bytroppen	Nykøbing F. Bytrop
Chicker-Licker	Sct. Pauls trop
Falkoneren	Falkonerspejderne
Femté	5. Aarhus
Flaskeposten	Vikingerne, Vedbæk Sø
Frie Fugle	Frie Fugle
Gjaldet	1. Nørrebro
Gjaldet	1. Odense
Gnavet	1. Ellebjerg
Gokke	3. Aarhus
Gylpet	3. Odense
Hjortekaldet	9. Aarhus
Hus kat	1. Kolding
Hvad nu?	1. Gråsten flok
Hyttefadet	10. Aarhus
Ildboret	1. Frederikssund
Impeesa	1. Frederikshavn
Kamtsjakta Posen	Vitus Bering, Horsens
Klampenborg	Klampenborg trop og flok
Kompasset rundt	Peder Bredahls søtrop, Nyborg
Krudthornet	Frederiksborg trop, Hillerød
Kulkassen	Erik Menveds trop, Horsens
Kureren	2. Østerbro
Lanternen	1. Nyboder
Leofolket	Leotroppen
Liljen	2. Viborg
Luknam	Furesø trop
Mågepatruljen	Mågepatruljen, Laksetroppen
Medicinmanden	2. Aabenraa
Møllepøsten	15. Aarhus
Noniko	Køge kolonne
Nordlyset	Islandsbrygge trop
Nøddeskallen	1. Hinnerup

2. Odense	2. Odense
5. Odense trop og flok	5. Odense
Sct. Georgstrop	1. Viby
Pilen	1. Taastrup
Pilen	Pionererne, Hejmdal
Pioneren	Fuglebakken
Pip	Juelsminde
Plokkeren	5. By
Pulken	1. og 2. Struer
Rådsilden	7. Odense
Ravneshiget	Nordborg
Rowan	1. Odder
Saxo	Bøffelpatruljen,
Senio-Sco	2. Sønderborg
Skovgaldet	6. Godthaab
Sotopungo	2. Aarhus
Spejder Stafetten	Helsingør kolonne
Sporet	1. Valby
Spætten	1. Hornslet
Stafetten	1. Charlottenlund
Stafetten	1. Sønderborg
Stjarten	4. Godthaab
4. Sønderbro's Wigwam	4. Sønderbro
Tam-Tam	Ermelund trop
Tam-Tam	Brabrand
Teltet	1. Næstved, +
Tellygten	Tonkawa stammen
Tipi	Chr. den 2.s trop,
Tomahavk	Nyborg
Tomahawken	Stærkodder
Totem	Kongsvang
Totem	4. Aabenraa
	7. Aarhus
	Sct. Jørgens trop +
	Ørkildtrop, Svendborg
Tregren	3. Østerbro
Trompeten	3. Aabenraa
Turn-out	4. Østerbro
2. Tønder	2. Tønder
Universet	12. Aarhus
Ved Raadsilden	4. Aarhus
Wig-Wam	Højbjerg Skaade
Vikingeposten	Vikingerne
Vingesuset	1. Riisskov
Væringerne	Væringerne,
Ørnetrop	Aabenraa
	Ørnetroppen

Forfatterkonkurrencen

Der var stor tilslutning til Magasinets forfatterkonkurrence og den nedsatte dommerkomite havde megen hovedbrud med at træffe den retfærdige afgørelse. Der var mange spændende fortællinger, men ikke så få havde skrevet alt for meget. Husk på de 200 ord. Per Larsen, H. C. Ørstedvej, 41, Herring, skrev, efter dommerkomiteens afgørelse, den bedste fortælling. Du kan læse den her. Desuden belønnes Ove Sørensen, Hillerød og Peter Funch, Slagelse. Alle tre vil få deres præmier tilsendt.

Ørnenes patruljetur (forts.)

..... De standse op og lyttede. »Hvad tror du,«

spurgte Jøkke, »vi må hellere gå hjem, det er uhyggeligt« peb Hans »Nej, tror du jeg vil hjem og være til grin i lejren; nej tak.« Kammeraterne listede videre. Lidt efter standsede de skrækslagne. Ca. 300 m fra dem så de et lysglimt. De for afsted, og langt inde i skoven hørte de grene knække. Hans og Jøkkes rædsel var forsvundet, og de styrtede afsted efter de flygtende.

Pludselig blev alt stille. De to drenge følte sig uhyggelig til mode.

»Je e-er s-så-så ban-ban-bange,« stammede Hans. »A lad vær,« sagde den rystende Jøkke. »Der sker ingenting.«

»Hvad er det???« hyler Hans, »se det lys der — hjælp!!!«

I det samme sker det; to skumle

personer farer imod dem, og Hans, ude af sig selv af rædsel, giver den nærmeste en ordentlig skalle med en pind, han har samlet op, så skurken falder om.

»Nej, nej!!« hyler den mand, som pludselig, ved tabet af sin hat, er blevet til den skælvende TA Preben, den faldne hedder Jens. Den tilskadekomme bliver bragt til lejren, hvor det viser sig, at såret er ufarligt.

Senere sidder hele banden om lejrbalet. Alle har noget at prale af fra turen, ellers er man jo ikke et mandfolk.

Men Hans og Jøkke har opdaget, at en lejr kan byde på overraskelser, og at man altid som spejder må optræde besindigt.

Pinnocchio.

På bandeførertur med 1. Bispebjerg flok

Vi startede 5 foruden flokføreren. Per havde bestemt, at vi skulle ud på Kastrupfortet at lege, men først blev vi alle enige om at tage ind at se Europatoget. Da vi ankom hertil, blev vi lukket ind i hold, da der var så mange mennesker. På et skilt kunne vi se, at der allerede havde været 10.000 mennesker før os. Der var også en biografvogn, hvor vi så en film, der handlede om en kraftstation, der blev bygget i Vest-Berlin. Til sidst så vi et dukketeater. Desuden var der opstillet nogle telefoner, der blev kaldt Europatelefoner og i hvilke man kunne høre forskellige mænd tale om, at fred og

enighed giver styrke osv. — Herefter gik turen så over Kongens Nytorv og over Knippelsbro for at komme ud til fortet.

Vi spiste så vor medbragte mad i en lille kro lige ved stranden.

Endelig begav vi os så op på fortet. Ved indgangen hertil, lå der et hus, hvis indre var helt ødelagt, men set udefra, manglede der tilsyneladende ingenting undtagen ruerne. Fortet består af en mængde store høje, fra hvilke man kan se langt bort, ja helt hjem til Bispebjerg. Vi gik ned igen og kom til en herlig legeplads. Der var næsten alt, hvad man kunne ønske. Det bedste af det hele, var et gammelt smalsporet lokomotiv til tipvogne, mangelbane eller lign. Foruden var der en jernstang, der kunne skubbes frem og tilbage under megen støj. Det lykkedes os da at få nogle af hjulene til at dreje sig lidt, når vi trak hurtigt i jernstangen. Når man så ind i maskinen, så det ud som om, den var mekanisk. Ved siden af lokomotivet, stod der en

gammel karek med tjenerpladser bag på. Efter at have gennemgået det hele her, cyklede vi ud i Luft-havnen, hvor vi så en Cloudmaster lande. Mens vi var derude, blev der trukket en maskine frem fra de nye hangarer. Man skulle ikke tro, at en traktor havde hk. nok til at trække sådan en stor maskine, men det kommer af, at flyvemaskinens stel er af aluminium og derfor ikke vejer så meget.

Herefter kørte vi hjem.

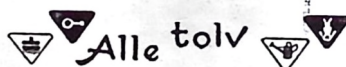
Det var en dejlig og begivenhedsrig tur Gråbror her havde arrangeret for os.

ADDAX.

Niels Søgaard Nielsen.

Tegningen forestiller en ulveunge fra Philippinerne, der aflægger sit ulveløfte.

Ikki, BF Erling Brodersen,
11. Århus trop.
BF Birger Arneson.
BF Ebbe Reker.
begge Falkonerulvene

(En ny serie fortællinger for ulveunger.

Her har I den første).

Kalle — Krølle og Krille.

Kalle er lige fyldt 11 år, han er fregnet, har opstoppermæse og rødt hår, har altid skæve hæle og strømperne i ål, den ene nede om anklen. Ar, rifter og sår hører til dagens uorden. Hovedinteresse: fodbold og skarnstreger. — søn af bogholder Karlens.

Krølle har hårgult, krøllet hår; han er 10½ år, går altid med tyrolerskindbukser og er efter gamle tanter mening en p. dig dreng. Hans største interesse er detektivromaner og film samt skarnstreger. Søn af direktør Blumenfeldt, der er bogholder Karlens chef.

Krille er kun 9 år, men meget snedig og godt begavet; han er altid veffriseret og glinser af pomade; han er slagfærdig og munter i modsætning til Kalle, der ofte er tvært. Takket være hans rene negle og pletfri skj antages han — dog kun af udenforstående — at være dydlig og artig, hvilket den kommende tid vil uddybe mere. Han er søn af pastor Toldvig. Interesse: hundedressur og skarnstreger.

Alle tre går i Dyrhauges forberedelsesskole i henholdsvis 3., 4. og 5. underklasse; skolen kaldes som regel Zoologisk have og bestyres af direktør Blumfeldt. Byen, »de tre K'ere« bor i, er Lundsbjerg, der ligger tæt ved en meget stor sø, Ringersøen, som på den ene side kaster alt skumsprøjt op mod Ringerskovens på dette sted snoede og forrevne stammer.

På dette tidspunkt kender Kalle, Krølle og Krille ikke hinanden. Hermed er bolden givet op, og spillet kan begynde: I. Kalle, Krølle og Krille bliver »de tre K'ere«.

Det gik livligt til på marken ved siden af direktør Blumfeldts. En dreng agerede den ene målstang for en timebetaling af 5 øre og 1 silkebåd, en gammel rusten skarnspand den anden. Under et infernalsk spektakel skød en flok broget-klædte drenge til måls mod de to aparte målstænger. En af drengene skød et mesterskud — og bolden fløj i en flot bue over i Blumenfeldts have. Der lød en ildevarslende klirren — lyden var ikke til at misforstå, — den kendte drengene for godt. Som ved et trylleslag var alle drengene forsvundet, marken var som blæst, selv den ene målstang måtte opgive sin godt betalte stilling.

Til alt held for fodboldspillerne var kun Blumfeldts søn Krølle hjemme. Da han hørte yden af den knuste rude, smed han sin detektivroman fra sig, greb en lup og sin hundepistol, gik ned i haven og fandt snart den knuste rude i sin fars drivhus. Inde i huset midt i en knækket vindruestængel lå en fodbold; det var ikke en almindelig bold, men en gammel gulvklud svøbt om en bunke stærkt slidte drenge-sportsstrømper og sammenkrøllede stille-bogslang; som den fødte detektiv under-

søgte Krølle hver enkelt del af bogen omhyggeligt.

Noget rørte sig ved Krølles bare knæhase, det var en fugtig kold hundesnude; — men, du milde himmel for en hund den snude sad på; den havde grævlingshundepoter, terrierører, hønsehundehale og grand danols pletter på ryggen, og trods alt dette bar den sit bulldoggelegeme med en myndes rejsting. Hunden borede sin snude ned i bolden og bjæffede muntert, så med kloge øjne på Krølle og begyndte at trippe for at komme af sted. Krølle, der ikke kendte hunden, men kendte nytten af en hund til opklaring af kriminalgader, foran, drede ved hjælp af sort og rød sminke sit ydre, vendte foret ud af sin jakke og var nu, mente han selv, forvandlet til Sherlock Holmes, når han var på sporet.

Krølle fulgte hunden lidt ængstelig for, hvilke hændelser han kunne møde. Det gik hurtigt ud over marken langs med en å til et lille krat; her standsede hunden pludselig ved et gammelt kastanje træ, hvor den snøftede og snusede. Krølle så op i træet, og hørte en lystig grinen der oppe fra og så et knaldende rødt hår skinne i solen. Oho! tænkte han, det kan kun være Kalle fra 5. klasse. Krølle havde altid beundret Kalle, siden denne engang havde sluppet 17 hvide mus løs i en regnetime hos lærer Olsen; rygget om denne handling var fløjet skolen rundt. Derfor forsvandt al hans vrede — han råbte op til Kalle: »Hvis det var dig med bolden, skal du ikke bryde dig om det, jeg skal nok ordne det med far.«

Derpå krøb han op i træet til Kalle, der åndede lettet op og var henrykt over sagens vending; også hunden fik de op i hytten mellem kastaniens grene. Kalle, der havde mange grimme vaner, haledede cigaretter op af lommen og bød Krølle en; Krølle tændte let og overlegent cigaretten — ingen skulle se, det var hans første, men han fik det selv at føle siden.

(fortsættes)

En flot rådsklippe

På Fyn — midt imellem Odense og Assens, har korpset en dejlig stor grund midt i nogle store skove. Måske ved du, at den hedder Hylkedam, hvor den nu er ulvenes rådsklippe. Så der kommer nok mange ulve til Hylkedam i den kommende tid.

ter, kan du midt i billedet se en meget stor sten. Den vejer 7000 kilogram og er lige blevet flyttet til Hylkedam, hvor den nu er ulvenes rådsklippe. Så der kommer nok mange ulve til Hylkedam i den kommende tid.

DE TI CYKLEBUD

Tekst: Mogens Lorentzen.

Den første regel i cykleremsen er den: du kan da vel bruge bremsen? Er katteøjlet og klokken klar? Og lygte håber jeg da, du har.

I kører aldrig — hvis I er kloge — ret ud fra port eller havelåge, men trækker tværs over fortovet, før I sætter halerne i og kør.

Det tredje vers her i melodien er: hold jer altid på cyklestien, og er der ingen, så kører man langs fortovs-kanten, så godt man kan.

Sving ud med armen, hver gang du svinger, som bilen gør det med sine »vinger« og se dig bagud — tak skal du ha', og li'sådanne, når du står af.

Skal du til venstre, så drej dit hjul i så stor en bue som bare mulig, men skal du dreje til højre bort så gør du bare din bue kort.

Melodi: Der bor en bager.

For al trafik ind fra højre har du at værs'god standse. Desuden ta'r du dig godt i agt, når det hedder sig at du skal ind på en hovedvej.

Hvis I er flere, så må I vide: kør ikke frem ved hinandens side, men bæg hinanden — som andemor med sine ællinger i sit spor.

Den løber løbsk med dig, cykledyret, hvis ikke du har en hånd på styret. Og hang du bag i en bil med lad, så bar du dig idiotisk ad.

Tag ingen anden på cyklestangen for cyklen er kun til een ad gangen. Lav ingen »num« — du må forstå: den er jo kun til at cykle på.

Husk: lås din cykle, når du står af den, for der er nok, der har lyst og ta' den. og lær så remsen, før du kør' ud, om de ti vigtigste cyklebud.

På udkig KORPSET RUNDT

ANTONI

En spejder, der vidste, hvad han skulle gøre.

Under en trops-week-end, som Toftlund trop havde arrangeret til Hjartbro skov tog patruljerne på woodcrafttur i den ca. 90 hektar store skov. Under patruljeturen blev en spejder bitt

af en hugorm i den ene pefinger. Kaj Frost, der er patruljefører, handlede hurtigt. Han underbandt armen, sugede giften ud af såret, og sendte 2 spejdere til nærmeste telefon for at alarmere lægen.

Kaj har i tide lært, hvordan han skal optræde i et sådant tilfælde og han handlede derefter, da det skete. Kaj har for sin resolutte handling fået tildelt bronzekorset for livredning.

Universitetets skrive- og rejsekalendar 1952.

Ved en beklagelig fejltagelse er de i ovennævnte kalender side 56-57 bragte kort over misvisningen i Danmark ikke, som angivet, gældende for 1951.5 men for 1944.5. De for 1951.5 gældende kort kan rekvireres vederlagsfrit hos Gylendal, Klareboderne 3, Københavns K, eller gennem enhver boghandler, i det tilfælde kalenderen allerede måtte være indkøbt.

Horsens kolonne

har holdt sit årlige løb ved Bråwoodfarm. »Vi travede efter kridtspor, så skeletmænd, og lavede gamle radioer, tegnede kortskitser osv.« Uglerne fra Juelsminde vandt løbet.

Mågepatruljen

i Laksetroppen, Randers, har i hele dette år udsendt sin patruljeavis. Man har nu anskaffet duplikator og et flot stempel. Det har kostet penge, men patruljen har klaret det ved at starte en privat papirindsamling. Vi bringer nedenstående uddrag om patruljeturen i 1980:

Patruljechaufføren susede rundt i byen og hentede patruljemedlemmerne i P-patruljens amfibiebus. Ved 14-tiden var hele patruljen samlet på divisionens flyveplads lidt uden for byen. P-patruljen skulle låne troppens fly. Drengene kom hurtigt ind. De fyldte kun lidt i den store maskine, der var beregnet til alle troppens 652 spejdere. Men så skulle bussen til gengæld med denne gang.

Præcis kl. 14.31 landede maskinen på Det canadiske Spejderkorps' hovedflughavn. Spejderne blev budt velkommen af den 27. vise-korpschef. I kantine blev de bekvæmt med 2 vitaminpiller og ½ deciliter koncentreret livselsir. Og så af sted. Bussen pøb hen ad plasticautostradaen. 260 km. Det gik til Det canadiske spejderkorps' kæmpeplantage. For at sætte musklerne i bevægelse, valgte man at gå de sidste 300 m fra den underjordiske parkeringsplads til selve lejrpladsen. Patruljen fik tildelt plads nr. 25622.

På week-end'ens 3. dag, så drengene en masse. De kørte rundt i bussen. Alt hvad der var værd at se i Canada blev beset: Afskydningsbanerne for raketplanerne til Venus, Saturn, Mars og de andre planeter, det enorme anlæg for opsamling af solvarme o.m.a. De kørte endog ned til Niagara-faldene. Ved mindre ombygninger havde man lavet dem om til en prøveanstalt for kooperative paraplyfabrikker. På week-end'ens 4. og sidste dag foregik hjemrejsen.

1. Absalon planlægger i år sommerlejr tur til Rhinen.

4. Østerbro indsamlede i efterårsferien papir med følgende flotte resultat, bekendtgjort i tropsbladet:

Blandet papir	45 kg
Aviser	216 kg
Ugeblade	181 kg
Kraks vejvisere	40 kg
Arkiv	948 kg
Omme rygge ved afleveringen til møllen	1 stk.

(Partio)

1. Absalon agiterer.

Den 25. oktober havde vi en herlig aften i »Borgene«. Vi indbød alle drenge i alderen fra 12-14 år til en aften, hvor vi ville fortælle lidt om spejderbevægelsen. For at trække havde vi nummereret hvert kort, og så ville vi trække et nummer på slutningen af aftenen, og den heldige ville få en god dolk.

Vi startede aftenen med, at vor tropsfører bød velkommen, og sang en sang, som vore ca. 137 gæster kunne synge med på. Derefter viste vi en film om en patruljes liv og færden, og medens filmen kørte, fortalte vor tropsfører, hvad det var, der foregik. Imellem akterne sang vi og underholdt os på anden måde.

Efter spejderfilmen så vi en morsom film med Abbat og Costello. Der var flere, der tilsidst lå under bænken og vred sig af latter.

Til slut samledes vi om pejsen, hvor vore patruljer præsenterede sig med sang og råb, og for første gang var vor nyoprettede patrulje »Pionererne« fremme i rampelyset. Vi snakkede om vore ture og fortalte løst og fast om alle vore oplevelser ude i naturen.

Vi sluttede aftenen med at finde vinderen af den udlodde dolk, og det blev en lille fyr, som var overmåde glad for den.

Ved indgangen sad der 4 spejdere og noterede navn og adresse på dem, der ønskede at blive spejdere i troppen. Tyve lod sig skrive, så vi er godt tilfredse med resultatet af den aften.

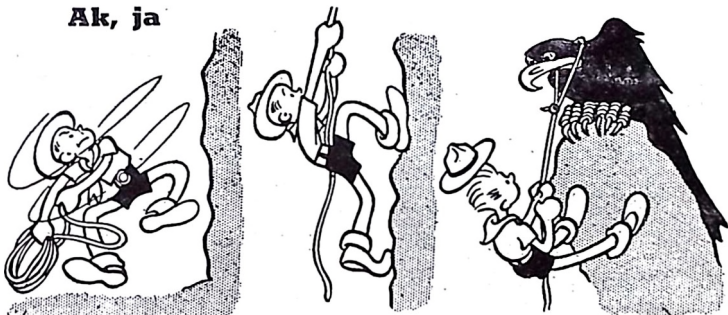
Brændselsrationering

1. Nordborg trop har indført varmebegrænsning. Der bliver kun fyret i tropslokalet, hvis hver spejder til mødet medbringer 6 tørv (eller lignende!!!)

Brandforsikringen forhøjet —

2. Tønder trop har set sig nødsaget til at forhøje deres brandforsikring — skovmændene er begyndt at træne med ildbor.

Ak, ja

NYE DAVDE TIL TÆRES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

5. Odense trop:
SK Flemming Højltermann.
SK Jørgen Simonsen.
Vedels Egne:
SK Niels Hjørrth.
SK Hans Vejborg.
Laksetropen, Randers:
SK Ole Thomassen.
PF Jørn Fill.

RIDDERE

Vedels Egne:
SK Niels Hjørrth.

VÆBNERE

1. Ashøje trop:
PF Jørn Videbæk.

AVANDRINGER

100 km:
1. Ashøje trop:
PF Jørn Videbæk.

Vedels Egne:
PF Ole Hegel Sørensen.
Per Ernst Rasmussen.

5. Århus trop:
SK Jørn Nissen.
PF Poul Møller.

60 km:
1. Ashøje trop:
Palle Videbæk.
5. Århus trop:
Kaj Petersen.

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

Den 30. Sotopungo kamp

er blevet udkæmpet i Århus mellem 2. Århus og Erik Menveds trop. I år blev guden vundet af Erik Menveds trop.

Endnu et spejderhus

De gamle spejdere (Sct. Georgsgildet) i Graasten har bygget et dejligt hus til spejderbrug. Huset er blevet så fint, at det næppe ses, at det er bygget af en gammel militærbarak. Der er lokaler til blå piger og grønne og gule drenge. I den ene ende af huset bor Gråsten troppens tropsfører, O. R. (ham med dragerne i korpslejr). I huset er der desuden et tropslokale til hver af troppene, et stort samlingslokale, kaffekøkken og bagved huset en plet, hvor der engang med tiden kommer til at gro græs, så forbigående patruljer kan telte her for en nat eller så.

Vitus Berings trop

i Horsens har holdt tropsmøde på telefonfabrikken og studeret hvorledes en telefon laves.

Spejdertelegrammer

fra hele verden

Spejderne i staten Israel er nu blevet optaget i den internationale spejderbevægelse.

I 1952 afholdes i Belgien en Jamborette for handicappede spejdere.

Den næste internationale lejr for rovere, Rover Moot, finder sted i Schweiz i 1953.

Den første karaimiske Jamboree (Mellemafrika) finder sted i marts 1952.

I august 1952 afholdes en østafrikansk Jamboree i Rhodesia.

I Sydney i Australien afholdes i december (da er der sommer i Australien) en Pan Pacific Jamboree.

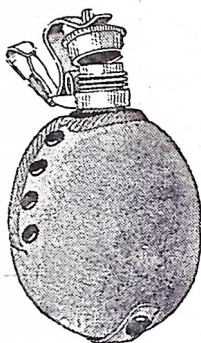
Det går stadig fremad. Der er nu 5.160.147 spejdere i hele verden.

I USA er der nu 5.464 luftspejdere.

SPECIELT NYTÅRSTILBUD

Suplér din udrustning med brugte militærgenstande til meget billige priser
 Skriv omgående, da nogle af partierne hurtigt bliver udsolgt. Du kan få varerne både i
 Aarhus, Aalborg, Odense og København

Feltflasker .. 4,85

**Emaile
Krus**
brune el.
grå
0,45

Engelske flade krus
(mug) højde 6 cm --
diam. 12 cm **0,85**

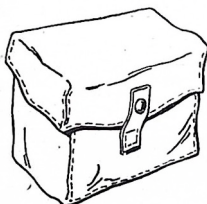

Bæltetasker
0,85

Billy can, lakeret. 1,85

alum. **2,85**

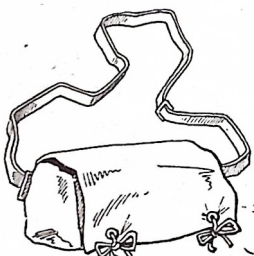
alum. lidt skrammet **7,85**

Patrontasker
af svært engelsk armé web-
bing (samme som Kit-Kat)
1,85
velegnede som nødhjælps-
tasker

**Dunke (engelske
feltflasker)**
uden filtovertræk
anvendelig til
vand, sprit o.lign.
0,85 — 1,85

Turtasker
som tegning ... **1,85**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
 Redaktør: Erik Jessen,
 »Troldehøj«, Åbenrå.

Spejdersport
 Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
 Søgade 2, Sørg.

Nørre Farimagsgade 80
 København K., tlf. PALM 4526
 Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14
 Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
 Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.618
 Depotet er korpsets egen forretning og
 giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
 Fiolstræde 19, København K.,
 Telefon PALM 5711 . Kontortid kl.
 8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284

Begge blades ekspedition:
 Korpskontoret.